

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 29 november 2016 met nummer RvVb/A/1617/0346
in de zaak met rolnummer 1314/0761/A/2/0732

Verzoekende partijen	1. de heer Philippe MULLE DE TERSCHUEREN 2. mevrouw Isabelle DE MOFFARTS vertegenwoordigd door advocaat Martin DENYS met woonplaatskeuze op het kantoor te 1560 Hoeilaart, de Quirinilaan 2
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT

I. BESTREDEN BESLISSING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 20 augustus 2014, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 3 juli 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren van 6 augustus 2012 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partijen een wijziging van een verkavelingsvergunning geweigerd voor het vergroten van de bouwzone, het vergroten van de maximale bebouwbare oppervlakte en het vergroten van de maximale bouwdiepte op de kelderverdieping (tuinniveau) op het perceel gelegen te 3080 Tervuren, Albertlaan 9, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie G, nummer 63z.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

Dienstdoend kamervoorzitter Eddy STORMS behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 september 2016.

Advocaat John TOURY *loco* advocaat Martin DENYS voert het woord voor de verzoekende partijen.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 4 mei 2012 dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren een aanvraag in voor wijziging van een verkavelingsvergunning met vergroting van de bouwzone, van de maximale bebouwbare oppervlakte en de maximale bouwdiepte op de kelderverdieping (tuinniveau).

De verzoekende partijen vragen deze verkavelingswijziging omdat het kelderniveau de in de verkavelingsvergunning voorgeschreven maximale bouwdiepte met 1,47 meter overschrijdt. Door het afhellend reliëf ligt het achterste deel van het ondergronds niveau (een als veranda ingerichte glasconstructie, met zicht op de tuin) daardoor over een lengte van 4,40 meter ongeveer 0,80 meter boven het maaiveld: na eventuele vergunning van de verkavelingswijziging kunnen de verzoekende partijen een regularisatie van de veranda vragen.

Het perceel ligt, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgesteld gewestplan 'Leuven', in woonparkgebied.

Het perceel ligt eveneens in de behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling nr. 297-V-147 van 30 oktober 1986, die op 20 december 2004 en op 5 december 2005 (met referenties 297-V-147A en 297-V-147B) gewijzigd is.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 juni tot en met 13 juli 2012, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren adviseert op 23 juli 2012 als volgt ongunstig:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Het ontwerp is stedenbouwkundig niet verantwoord in de ruimtelijke ordening van de onmiddellijke omgeving. Op het 3-partijenoverleg dd. 07-04-2011 werd voor het probleem van de te grote perceelsbezetting reeds twee mogelijke oplossingen gegeven, nl. het vergroten van het perceel door bijvoorbeeld een deel van het linkeraanpalend perceel toe te voegen zodat de verhouding bebouwde oppervlakte t.o.v. perceelsgrootte de 10% benaderd of om een deel van de veranda af te breken. Er worden geen afwijkingen op de gangbare regel van maximum 10% bebouwde oppervlakte t.o.v. perceelsgrootte toegestaan om het creëren van precedënten te voorkomen.

... ”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 1 augustus 2012 ongunstig en sluit zich aan bij voormeld advies van het college van burgemeester en schepenen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren weigert op 6 augustus 2012 een wijziging van een verkavelingsvergunning aan de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 3 september 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 19 november 2012 dit administratief beroep niet in te willigen en een wijziging van een verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 6 december 2012 beslist de verwerende partij op 6 december 2012 als volgt het administratief beroep niet in te willigen en een wijziging van een verkavelingsvergunning te weigeren:

“ ...

5.6 Beoordeling

a) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt deel uit van de niet vervallen verkaveling 297/V/147, goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen op 30 oktober 1986. Bij een wijziging van de verkaveling dienen de hogere plannen van aanleg in overweging genomen te worden, in dit geval het gewestplan. Volgens het gewestplan Leuven is het goed gelegen in een woonpark. Art. 6 van het KB van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, is van kracht. Aangaande woonparken bepaalt art. 6.1.2.1.4 van de officiële toelichting d.d. 8 juli 1998 bij het KB van 28 december 1972 dat een woonpark bedoeld is als een woongebied van louter residentiële aard en bijgevolg gericht is op het rustig verblijven in een homogeen voor het wonen bestemd woongebied in het groen. De nog open gebleven ruimten mogen verder bebouwd worden mits rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 6.1.2.1.4. en met de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van het perceel, bouwtrant, bestaand groen). Alle functies die toegelaten zijn in het woongebied zijn ook toelaatbaar in het woonpark mits ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Het wijzigen van een verkaveling met tot doel de perceelsinrichting te wijzigen is in overeenstemming met de bestemmingsvoorschriften van het woonparkgebied. Of voldoende rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 6.1.2.1.4. en met de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van het perceel, bouwtrant, bestaand groen), maakt deel uit van de beoordeling.

...

c) Art. 1.2.1.4. van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, omvat nadere bepalingen inzake de inrichting van de woonparken. Initieel werd aangestuurd op het opmaken van BPA's voor de inrichting van deze zones. Bij gebreke aan dergelijke BPA's zijn wel een aantal richtlijnen vooropgesteld, die als volgt zijn geformuleerd:

'1. De woningdichtheid, rekening houdend met de toekomstige bebouwing op al de mogelijke loten in het betrokken woonpark is gelegen tussen 5 à 10 woningen per ha. De perceelsoppervlakte voor elk perceel zal worden afgeleid uit de woningdichtheid. Als orde van grootte kunnen kaveloppervlakten van 1.000 à 2.000 m² worden vooropgesteld. Een en ander is afhankelijk van de dichtheid van het bestaande groen.

2. De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen.

3. De constructie mag maximaal uit twee bouwlagen bestaan en de inwendige verticale verdeling moet een verdere splitsing van het perceel uitsluiten.

4. Het niet-bebouwbare gedeelte moet aangelegd worden met hoogstammig groen (het

bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen. Slechts 10% van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke.

5. Het perceel moet palen aan een voldoende uitgeruste weg (zie terzake artikel 48, laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996)'

Met een oppervlakte van 297m² wordt aldus ruimschoots het maximum overschreden dat voorop wordt gesteld in de omzendbrief, dit nog ongeacht het tuinhuis dat de bebouwde oppervlakte tot op 314m² brengt. Daarbij dient ook rekening gehouden te worden met de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van het perceel, bouwtrant, bestaand groen).

Dit dient bekeken te worden in het licht van het totale woonparkgebied. Dit woonparkgebied is zeer uitgestrekt, met palend aan deze straat veelal grotere villa's.

Aan andere straten komen kleinere kavels voor, en in de binnengebieden vooral zeer grote kavels. De meest nabijgelegen villa's kunnen eerder kleiner ingeschat worden.

De algemene bouwtrant wordt in de eerste plaats bepaald door villa's die ondergeschikt zijn aan een grote groenstructuur, waarbij de bosstructuur het bindende element vormt in het woonpark. Het is ook deze bosstructuur, die in principe ook tussen de woningen met ruime bouwvrije stroken doorloopt die dergelijke zones tot één geheel maken, waarbij verschillen in volumes, typologieën en architectuur worden opgevangen, op een wijze die niet kan worden waargemaakt wanneer dezelfde grootschalige woningen pal naast elkaar zouden staan. Doorgedreven groenstructuren verhinderen het waarnemen van nabijgelegen gebouwen binnen hetzelfde gezichtsveld.

Grotere oppervlaktes, die de richtinggevende bepalingen uit de omzendbrief overschrijden, worden enkel toegestaan bij zeer grote percelen, waarbij dan de terreinbezetting als criterium wordt genomen. Een richtlijn van 10% wordt hierbij gangbaar als een maximum genomen. Met een perceelsoppervlakte van ca. 21 are wordt de terreinbezetting van ca. 10% overschreden. Ook al komen er in de omgeving nog grotere oppervlaktes voor dient vastgesteld te worden dat dit telkens op zeer grote percelen voorkomt. Er zijn geen vergunde precedents gekend van grotere relatieve terreinbezettingen. Een grotere dan richtinggevende terreinbezetting is aldus moeilijk te verdedigen. Het feit dat de omzendbrief geen bindend of verordenend karakter heeft mag er niet toe leiden dat hier zondermeer kan worden aan voorbijgegaan. De decennialange consequente toepassing van deze richtinggevende bepalingen heeft tot een samenhangende uitbouw van de ruimte binnen dit woonpark geleid, en slechts wanneer er uit de bestaande gekende ordening elementen blijken die een andere aanpak verantwoorden kunnen deze richtsnoeren genegeerd worden, wat hier niet het geval is.

Temeer daar het toelaten van een aanzienlijk grotere bouwoppervlakte ook een voorgaande creëert om tot een gewijzigde ordening te komen voor het hele woonparkgebied.

De beroeper stelt dat de betrokken uitbreiding van de bouwzone zich op kelderniveau bevindt en relateert hierbij de impact inzake de bouwdiepte en terreininname. In deze dient opgemerkt te worden dat de reliëfverschillen op het terrein kunstmatig versterkt werden. Het hoogstammig groen op het perceel werd in het verleden, mede door de

aanleg van het zwembad en de plaatsing van een tuinhuisje, al herleid tot enkel perceelsrandbegroeiing, daar waar versterking van het hoogstammig groen vooropgesteld wordt. In de praktijk wordt het streven van maximaal 10% van de perceelsoppervlakte voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke, en de overige aanleg als bos, zelden gehaald, en wordt dit evenmin bij het bouwrijp maken van percelen opgelegd door Natuur en Bos. Deze vaststelling neemt echter niet weg dat dient vermeden te worden dat een toenemende verstening en ontbossing versterkt of bekrachtigd wordt door een hogere bebouwingsgraad, die de omkering naar meer bebossing onmogelijk maakt.

d) In toepassing op art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen verder geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Evenmin zijn er cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. Inzake de visueel-vormelijke elementen heeft de ingreep weinig impact gezien de stijl aansluit op de woning en de veranda verzonken in het reliëf is opgevat. De aanvraag heeft geen impact op de mobiliteit. Wat betreft de bouwdiepte kan nog gesteld worden dat er zich geen overwegend bezwaar opwerpt, gezien de afstand van meer dan 20m tot de omliggende woningen. Gezien de toegenomen bouwdiepte hier echter onlosmakelijk samenhangt met de toegenomen bouwoppervlakte is een gedeeltelijke vergunning voor deze wijziging niet aangewezen.

...

2.

De Raad heeft die beslissing als volgt vernietigd bij arrest van 25 maart 2014 met nummer A/2014/0212:

“ ...

1.

Het perceel waarvoor een verkavelingswijziging wordt aangevraagd, is volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Leuven’ gelegen in een gebied met bestemming woonpark. Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is wel gelegen binnen de grenzen van een niet-vervallen verkaveling van 30 oktober 1986 (2 loten), waar voor het betreffende lot 1 op 20 december 2004 een vergunning voor de wijziging van de bebouwbare oppervlakte werd verleend van 250 m² naar 275 m².

De bebouwde oppervlakte (deels onder het maaiveld) bedraagt momenteel 297 m². Om die reden wordt een nieuwe wijziging van de verkavelingsvoorschriften voor lot 1 gevraagd. De eigenaar van lot 2 heeft zich met de gevraagde wijziging akkoord verklaard.

2.

Artikel 6.1.2. van het Inrichtingsbesluit bepaalt onder meer:

“ ...

Art. 6.1.2. Aangaande de woongebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven:

1.2.1. De woningdichtheid:

onder woningdichtheid van een op het plan begreemd gebied wordt het aantal woningen per hectare verstaan:

(...)

1.2.1.3. de gebieden met geringe dichtheid zijn die waar de gemiddelde dichtheid 15 woningen per hectare niet overschrijdt;

1.2.1.4. de woonparken zijn gebieden waar de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan ...”

Uit deze bepaling volgt dat de bestemming woonpark een nadere aanwijzing is van de bestemming woongebied, waar de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten verhoudingsgewijs een grote oppervlakte beslaan. De woningdichtheid en de verhouding tussen groene ruimten en bebouwde oppervlakte worden in dit artikel niet cijfermatig bepaald, evenmin als de minimumoppervlakte van de percelen of de maximum bebouwbare oppervlakte. Uit artikel 6.1.2.3 van het Inrichtingsbesluit valt wel af te leiden dat de woningdichtheid niet groter mag zijn dan 15 woningen per hectare om te voldoen aan de voorwaarde van ‘geringe woningdichtheid’.

...

4.

4.1

De omzendbrief van 8 juli 1997 waarnaar de verwerende partij verwijst, heeft geen reglementair karakter maar slechts een louter interpretatief karakter. De verwerende partij die een weigeringsbeslissing neemt, zich louter steunend op interpretatieve bepalingen uit de omzendbrief die geen steun vinden in de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, schendt de verordenende kracht van het gewestplan.

Interpretatieve richtlijnen die voorwaarden toevoegen aan de bestemmingsvoorschriften van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit, kunnen dan ook niet als grondslag voor een weigering worden aangewend.

Dit is het geval voor het beperkend voorschrift in de omzendbrief van 8 juli 1997 dat de bebouwbare oppervlakte slechts 250 m² mag bedragen en dat slechts 10 % van de perceelsoppervlakte ingenomen mag worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke. Ook de in de omzendbrief vooropgestelde woningdichtheid van 5 à 10 woningen per hectare correspondeert niet met het bestemmingsvoorschrift van artikel 6.1.2.1.3 Inrichtingsbesluit waar gesteld wordt dat een woningdichtheid tot 15 woningen per hectare nog beschouwd wordt als een gebied met een ‘geringe dichtheid’.

Uit dit alles volgt dat de verwerende partij niet op basis van de omzendbrief kon oordelen dat met de gevraagde bouwoppervlakte van 297 m² “ruimschoots het maximum overschreden (wordt) dat voorop wordt gesteld in de omzendbrief”. Ook de overweging dat voor grotere percelen een 10 %-regel wordt gehanteerd, vindt geen enkele steun in artikel 6.1.2.1.4 en/of 6.1.2.1.3 Inrichtingsbesluit.

4.2

Met de verzoekende partijen moet worden vastgesteld dat de verwerende partij geenszins het bestemmingsvoorschrift van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit concreet heeft afgetoetst. De bestreden beslissing bevat geen enkele overweging die nagaat of de aangevraagde wijziging a) een invloed heeft op de reeds bestaande bouwdichtheid in de verkaveling en b) een zodanige invloed op de verhouding groene ruimten en bebouwde

oppervlakte heeft dat niet meer kan gesproken worden van een verhoudingsgewijs grote oppervlakte groene ruimte.

De Raad merkt hierbij op dat deze laatste beoordeling ('verhoudingsgewijs') dient te gebeuren met betrekking tot het perceel zelf en niet ten overstaan van het ganse woonparkgebied of ten overstaan van de verkaveling waarvan men de wijziging vraagt.

Het gaat hier immers om een legaliteitsbeoordeling van het perceel zelf en niet over de beoordeling inzake de goede ruimtelijke ordening, waarvan artikel 19, derde lid van het Inrichtingsbesluit een bevestiging van dit beginsel inhoudt. Met 'verhoudingsgewijs' wordt evenmin bedoeld dat de groene ruimten een verhoudingsgewijs 'overheersend' karakter moeten hebben.

4.3

De verwerende partij verwijst in haar antwoordnota naar de volgende overwegingen die zij in haar bestreden beslissing opnam om te stellen dat zij het aangevraagde niet louter aan de omzendbrief van 8 juli 1997 heeft getoetst:

...

Deze overwegingen volstaan evenwel niet in het licht van het hierboven gestelde. De bestemmingsvoorschriften van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit moeten afgetoetst worden aan het perceel zelf.

De verwerende partij bevestigt juist het tegenovergestelde ("dit dient bekeken te worden in het licht van het totale woonparkgebied"), wat, zoals reeds gesteld, geen rechtsgrond kan vormen voor het beoordelen van de legaliteit van de aangevraagde wijziging. De interpretatie dat bij elke aanvraag nagegaan moet worden hoe de woningdichtheid zich in het ganse woonparkgebied verhoudt, en hoe de bouwtrant in het ganse woonparkgebied zich verhoudt ten aanzien van de groenstructuur, is onhoudbaar aangezien dan bij elke aanvraag zou moeten uitgemaakt worden of de totale woningdichtheid nog gerespecteerd blijft, en of de groene ruimten in het hele woonparkgebied door de nieuwe aanvraag nog steeds een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

Met betrekking tot het perceel zelf stelt de bestreden beslissing enkel:

...

Ook uit deze overwegingen kan de Raad geen verhoudingen afleiden, dit in tegenstelling tot de cijfermatige berekeningen die de verzoekende partijen bij hun aanvraag hebben gevoegd. De algemene vaststelling 'dat dient vermeden te worden dat een toenemende verstening en ontbossing versterkt of bekrachtigd wordt door een hogere bebouwingsgraad' is naar het oordeel van de Raad onvoldoende concreet.

In het licht van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit zijn de opgegeven motieven dan ook niet deugdelijk en zorgvuldig gemotiveerd.

5.

Met betrekking tot de beoordeling van het aangevraagde aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, verwijst de verwerende partij opnieuw naar dezelfde overwegingen van de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd, alsmede naar de volgende passus:

...

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar antwoordnota stelt, met name dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, leidt de Raad uit de hierboven geciteerde overwegingen af dat de verwerende partij in principe geen

problemen ziet met de goede ruimtelijke ordening, maar toch negatief oordeelt gezien de bouwdiepte onlosmakelijk samenhangt met de toegenomen bouwoppervlakte waarover zij reeds eerder een negatieve beoordeling uitsprak.

Gelet op wat reeds onder punt 4 werd gesteld, kon de beoordeling van de bouwoppervlakte niet getoetst worden aan de omzendbrief. Het Inrichtingsbesluit bevat geen cijfermatige gegevens en de bestreden beslissing is, wat de aanvraag tot wijziging van de bebouwbare oppervlakte betreft, niet gesteund op een concrete aftoetsing van de bestemmingsvoorschriften uit artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit.

Het zich louter steunen op een algemene richtlijn van 10 %, zelfs bij grotere percelen, is geen deugdelijke overweging de weigeringsbeslissing kan dragen voor wat betreft de beoordeling van de bebouwbare oppervlakte.

...

De Raad beveelt, op basis van artikel 4.8.2, derde lid VCRO, de verwerende partij bij het nemen van een nieuwe beslissing:

(1) zich niet te steunen op de omzendbrief van 8 juli 1997 voor zover de toelichting voorschrijft dat de maximum bebouwbare oppervlakte in woonparkgebied slechts 250 m² mag bedragen en dat slechts 10 % van de perceeloppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke, omdat deze voorwaarden beperkingen toevoegen aan de bestemmingsvoorschriften van artikel 6.1.2.1.4 en 6.1.2.1.3 Inrichtingsbesluit

(2) de afgeleide richtlijn van 10 % bij grotere percelen niet als motief te hanteren waarbij de terreinbezetting als criterium wordt genomen.

3.

De provinciale stedenbouwkundig ambtenaar adviseert opnieuw het administratief beroep niet in te willigen en een wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 1 juli 2014 beslist de verwerende partij op 3 juli 2014 als volgt het administratief beroep niet in te willigen en een wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren:

“ ...

a) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt deel uit van de niet vervallen verkaveling 297/V/147, goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen op 30 oktober 1986. Bij een wijziging van de verkaveling dienen de hogere plannen van aanleg in overweging genomen te worden, in dit geval het gewestplan. Volgens het gewestplan Leuven is het goed gelegen in een woonpark. Art. 6 van het KB van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, is van kracht. Art. 6. van dit KB bepaalt het volgende:

... ”

Het KB bepaalt dus slechts dat de dichtheid gering is, waarbij kan verwezen worden naar het punt 1.2.1.3. waarin bepaald wordt dat een geringe dichtheid een dichtheid is die de woningdichtheid van gemiddeld 15 woningen per ha niet overschrijdt, en bepaalt dat in deze gebieden de groene ruimten verhoudingsgewijs groot zijn. Uit een lezing van dit artikel zou kunnen besloten worden dat met de ‘verhoudingsgewijs’ grote oppervlakte van groene ruimtes bedoeld wordt dat voor de hele gebieden (de zones die als een

afgebakend 'woonpark' in het gewestplan zijn aangeduid) deze verhouding hoog is (moet zijn), zonder daar een verdere verdeling of normering aan te geven. Dit dus als onderscheid met de andere woongebieden, waar evenmin een verdeling of normering is aan gegeven. Zoals ook in woongebieden een gemiddelde dichtheid van 15 à 25 woningen per ha niet uitsluiten dat op een individueel perceel een dubbele of drievoudige dichtheid gerealiseerd wordt.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt echter dat deze 'verhoudingsgewijs grote oppervlakte groene ruimte' slechts kan begrepen worden als van toepassing op perceelsniveau, gezien het toepassen van een verhoudingsregel op een heel gebied niet hanteerbaar kan zijn bij een individuele aanvraag op een individueel perceel.

Het is duidelijk dat dit art. 6.1.2.1.4. van het KB van 28 december 1978 geen enkele hanteerbare norm naar voor schuift. Zelfs doorgerekend op perceelsniveau is het niet mogelijk om te bepalen wat 'verhoudingsgewijs groot' zou kunnen zijn tegenover de niet-groen ingerichte ruimte. Verhoudingsgewijs 'groter' zou betekenen: minstens 50%, waarbij kan opgemerkt worden dat een versteningsgraad van 50% zelfs in sterk verstedelijkte en stedelijke gebieden als hoog wordt gevoeld. Verhoudingsgewijs 'groot' heeft geen enkele inhoud.

Daar waar uitvoeringsbesluiten onvoldoende duidelijkheid creëren, en zeer brede interpretaties mogelijk maken, kunnen omzendbrieven ervoor zorgen dat over de verschillende bestuursniveaus en over de geografische grenzen heen naar een samenhangende interpretatie wordt gegaan, teneinde het gelijkheidsbeginsel niet te schenden. Gezien er een breed scala aan ruimtelijke situaties kan zijn onder één bestemmingsvoorschrift is het niet aangewezen bindende en verordenende bepalingen voorop te stellen, die niet houdbaar zijn in uitzonderlijke situaties waarbij bijvoorbeeld een perceel afwijkend veel groter of kleiner is dan gangbaar in een woonpark, of wanneer een betrokken woonpark al voorafgaand aan de realisatie geen groen of bebost karakter meer had.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt nu dat de omzendbrief van 8 juli 1997, die al sinds zijn ingang systematisch betrokken wordt bij elke planologische toetsing, niet dienstig kan zijn om een weigering op te steunen in zoverre een beperking aan de maximale bebouwbare oppervlakte wordt gesteld (250m²) en de maximale inname van het perceel voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke (10%), gezien deze beperkingen toevoegen aan het KB. Hieruit kan niet worden besloten dat de hele omzendbrief buiten beschouwing dient worden gelaten, maar dat enkel deze toelichtingen mogen worden betrokken bij een beslissing die geen beperkingen toevoegen aan het KB.

Vast te stellen is dat de officiële toelichting van 8 juli 1998 bij het KB van 28 december 1972 inzake de woonparken (en nog andere gebieden) uitsluitend bepalingen omvat die een beperking toevoegen aan het art. 6.1.2.1.4., en dit inzake de bestemming (louter residentieel), zowel als inzake de bouwvorm (rekening te houden met de bestaande bebouwingswijze, aantal bouwlagen) als in de gestelde normeringen inzake een dichtheid (verkleind naar 10 woningen per ha) en inrichting van het perceel (zoals bovenvermeld). Hieruit kan slechts besloten worden dat minstens voor alle bepalingen inzake het woonparkgebied de omzendbrief buiten toepassing moet worden gehouden.

De Raad stelt dat naar de verhouding van het groen op perceelsniveau dient gekeken te worden. De beroeper stelt dat het groen op het betrokken perceel na aftrek van de

bebouwde oppervlakte, het zwembad, terras en grasveld (m.a.w. het opschietend groen behalve gras, wat ook anders zou kunnen geïnterpreteerd worden) ongeveer 1600m² beslaat. Het perceel is daarbij 2287m² groot. Dit komt dan volgens de berekening van de aanvrager op een verhouding van 70/30 groen/niet-groen. Vast te stellen is, met de meest recente luchtfoto's (maar deze toestand is al jaren ongewijzigd), dat slechts een perceelsrandbegroeiing aanwezig is met een breedte van ca.3m tot 6m. Voorheen bevond zich hier een tennisterrein van meer dan 570m², dat integraal een grasveld met hooguit wat verspreide struiken werd. Het opschietend groen (waaronder grote groepen struiken en bomen) beslaat hier hooguit een 800m² of amper een derde van het perceel.

Het KB heeft niet bepaald of een onderscheid moet gemaakt worden tussen hoogstammig groen of grasvelden, à la limite is dit allemaal groene ruimte. Er is ook geen enkel kengetal toelaat om te oordelen of dit nu 'groot' is, zoals bedoeld in het KB van 28 december 1972. Gezien het ontbreken van enig verordenend richtsnoer kan in elk geval niet besloten worden dat het huidige voorstel strijdig is met het KB van 28 december 1972. De aanvraag is in overeenstemming met de planologische bepalingen voor het woonpark.

...

c) Art. 1.1.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de ruimtelijke ordening gericht is op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.

In voorliggend geval dient de ruimtelijke behoefte die uitgaat van een particulier die een bijzonder groot bouwprogramma wil realiseren (woning met grondoppervlakte van bijna 300m²) afgewogen te worden tegen de behoefte van de overige bewoners van het woonpark, die kozen om in omgeving te wonen waar een grotere waarborg aanwezig was tot een blijvende lage woningdichtheid en overheersend groen. Ook de gevolgen van het leefmilieu wegen in voorliggend geval door, gezien de woonparken ook instaan voor de ondersteuning van de groenstructuren als een algemeen belang.

Art. 4.3.§2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening bepaalt dat de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

...

Bij elke beoordeling moet rekening gehouden worden met de in de omgeving bestaande toestand. In dit geval is deze bestaande toestand tot stand gekomen met toepassing van het KB van 28 december 1972, maar ook met toepassing van de omzendbrief van 18 juli 1997, die al die tijd niet buiten beschouwing werd gelaten. De decennialange consequente toepassing van deze richtinggevende bepalingen heeft tot een samenhangende uitbouw van de ruimte binnen dit woonpark geleid, met respect voor de richtinggevende normeringen.

Deze bestaande toestand wordt bepaald door de bestaande bebouwingswijze (oppervlakte van het perceel, bouwtrant, bestaand groen). Dit kan slechts bekeken worden in het licht van het totale woonparkgebied. Dit woonparkgebied is zeer uitgestrekt, met palend aan deze straat veelal grotere villa's. Aan andere straten komen kleinere kavels voor, en in de binnengebieden vooral zeer grote kavels. De meest

nabijgelegen villa's kunnen eerder kleiner ingeschat worden.

De bestaande toestand wordt in de eerste plaats bepaald door villa's die ondergeschikt zijn aan een grote groenstructuur, waarbij de bosstructuur het bindende element vormt in het woonpark. Het is ook deze bosstructuur, die in principe ook tussen de woningen met ruime bouwvrije stroken doorloopt, die dergelijke zones tot één geheel maken.

Verschillen in volumes, typologieën en architectuur worden in deze bomenrijke structuur opgevangen, op een wijze die niet kan worden waargemaakt wanneer dezelfde grootschalige woningen pal naast elkaar zouden staan in een onbeboste omgeving.

Doorgedreven groenstructuren verhinderen het waarnemen van nabijgelegen gebouwen binnen hetzelfde gezichtsveld.

Hier wordt op het perceel, volgens de berekening van de aanvrager een verhouding van 70/30 gerealiseerd groen/niet-groen. Daarbij neemt de bebouwing (woning en tuinhuis) afgerond 14% van het perceel in. De open -terrasvormige- tuinaanleg met zwembad neemt zeker meer dan de helft van het perceel in, en het opschietend groen is herleid naar een perceelsrandbegroeiing. Ook al komen er in de omgeving nog grotere oppervlaktes aan bebouwing voor, en gelijkaardige open tuinoppervlaktes, dient vastgesteld te worden dat dit telkens op nog veel grotere percelen voorkomt.

Er zijn geen waarneembare, aangetoonde, vergunde precedents gekend van grotere relatieve terreinbezettingen en kleinere aandelen in hoogstammig groen, en in elk geval wordt wat gemiddeld voorkomt als oppervlakte van bebouwing overschreden. Een nog grotere terreinbezetting door uitbreiding is aldus niet te verdedigen. De schaal en het ruimtegebruik van de geplande uitbreiding van de woning waartoe de voorschriften worden aangepast, is overdreven. Temeer daar het toelaten van een aanzienlijk grotere bouwoppervlakte ook een voorgaande creëert om tot een gewijzigde ordening te komen voor het hele woonparkgebied. Het hoogstammig groen op het perceel werd in het verleden, mede door de aanleg van het zwembad en de plaatsing van een tuinhuisje, al herleid tot enkel perceelsrandbegroeiing, daar waar versterking van het hoogstammig groen veeleer tegemoet komt aan de doelstelling volgens het gewestplan voor dit gebied.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- een vergroting van de bebouwde oppervlakte tot 297m² (exclusief tuinhuisje), kan, in toepassing van art. 4.3.2.§1 en §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden), niet verantwoord worden gezien dit ruimtelijk conflicteert met de bestaande toestand in de omgeving. Deze vergroting leidt tot een verdere onomkeerbare onttrekking aan de groene beboste functie, die voor de medebewoners van het woonpark en vanuit het algemene belang voor het leefmilieu dient gevrijwaard te worden.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van de vordering

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden daarover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft de draagwijdte van de vordering en de bevoegdheid van de Raad

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt op dat het door verzoekende partijen ingediend beroep tot vernietiging onontvankelijk is omdat:

“ ...

Verzoekende partijen beogen met de opgeworpen middelen immers een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de stedenbouwkundige aanvraag door de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Verwerende partij beschikt echter over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van stedenbouwkundige aanvragen en verkavelingsaanvragen. Op grond van het beginsel van de scheiding der machten mag de Raad voor Vergunningsbetwistingen haar oordeel niet in de plaats stellen van die van verwerende partij. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan enkel een wettigheidscontrole doen, ze is geenszins bevoegd om de opportuniteit van een administratieve beslissing te beoordelen.

... ”

Door de opgeworpen middelen van verzoekende partijen toch te onderzoeken zou de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de plaats van verwerende partij oordelen of de betrokken stedenbouwkundige vergunning al dan niet kon worden vergund. De Raad voor Vergunningsbetwistingen is hiertoe niet bevoegd.

... ”

De verwerende partij verwijst ter ondersteuning van deze exceptie naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

2.

De verzoekende partijen antwoorden in hun wederantwoordnota dat de verwerende partij met deze exceptie van onontvankelijkheid elke verwijzing naar kennelijk onredelijke of onjuiste argumenten tracht af te doen als misplaatste kritiek op de "discretionaire appreciatie", terwijl de verwerende partij verplicht is ten minste aan te tonen dat de elementen, waarop de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beroept, juist zijn, meer bepaald dat de verwerende partij zich steunt op aangetoonde en bewezen feiten of redelijke en evenwichtige beoordelingen.

Beoordeling door de Raad

De verwerende partij stelt met haar exceptie dat de door de verzoekende partijen aangevoerde middelen onontvankelijk zijn.

De verwerende partij argumenteert in het algemeen dat de verzoekende partijen met de door hen aangevoerde middelen een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag beogen.

De verzoekende partijen voeren in hun middelen, telkens met een toelichting, de schending aan van diverse bepalingen en beginselen, en de verwerende partij beantwoordt in haar antwoordnota, per middel, alle aangevoerde schendingen en stelt telkens *in fine* dat er in de bestreden beslissing geen enkele schending is van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen of beginselen.

De verwerende partij ondermijnt daardoor haar eigen stelling dat de verzoekende partijen met de door hen aangevoerde middelen alleen een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag beogen en de Raad verwerpt dan ook deze exceptie van de verwerende partij.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna het Inrichtingsbesluit genoemd), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

1.1

De verzoekende partijen voeren in het eerste onderdeel van hun eerste middel aan dat de verwerende partij met de bestreden beslissing de aanvraag toetst aan de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna omzendbrief van 8 juli 1997 genoemd), waarna zij de vergunning weigert omwille van de vermeende overschrijding van de in de omzendbrief van 8 juli 1997 vermelde maximale bebouwbare oppervlakte van 250 m².

De verzoekende partijen verwijzen ook naar voormeld vernietigingsarrest van de Raad van 25 maart 2014.

De verzoekende partijen verduidelijken dat een ministeriële omzendbrief de bestemmingsvoorschriften niet 'strijdig is met het Inrichtingenbesluit' kan uitleggen, zodat de omzendbrief van 8 juli 1997 niet de juridische basis van de beoordeling door de verwerende partij kan vormen, terwijl de aanvraag voldoet aan artikel 6 van het Inrichtingsbesluit en, volgens hen, niet geweigerd kan worden.

1.2

De verzoekende partijen voeren in het tweede onderdeel van hun eerste middel aan dat de omzendbrief van 8 juli 1997 beperkingen toevoegt aan de bepalingen 6.1.2.1.3 en 6.1.2.1.4 van het Inrichtingsbesluit en daarom overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.

Volgens de verzoekende partijen mag een omzendbrief niets toevoegen of wijzigen aan de voorschriften van het Inrichtingsbesluit, zodat de verwerende partij de aanvraag *in concreto* had moeten toetsen aan die voorschriften, terwijl de te bebouwen oppervlakte van 297 m² op een

totaal van 2.287 m² in alle redelijkheid toelaat groene ruimten te bekomen die een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

De verzoekende partijen verduidelijken wat, volgens hen, onder ‘verhoudingsgewijs’ moet begrepen worden: omdat er verwezen wordt naar de geringe woondichtheid, die reglementair gedefinieerd is, zodat er geen ruimte is voor discretionaire beoordeling, is de omvang van het perceel of de aaneengesloten percelen van één en dezelfde eigenaar van belang om cijfermatig te kunnen bepalen welke oppervlakte de bebouwde woning inneemt en welke oppervlakte er voor groene ruimte rest ten opzichte van de oppervlakte van de volledige eigendom.

De verzoekende partijen stellen dat er geen rechtsgrond is om, met afwijking van de reglementaire voorschriften van het Inrichtingsbesluit, een 10%-regel of 250 m²-norm toe te passen.

1.3

In het derde onderdeel van hun eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij nu eens de omzendbrief wel strikt toepast en de inhoud ervan als het ware een ‘reglementaire’ waarde toekent, om een andere keer te stellen dat de omzendbrief alleen richtlijnen bevat, die geen strak toetsingskader vormen.

Zulke beslissingswijze schendt, volgens de verzoekende partijen, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids-, het gelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.

De verwerende partij antwoordt dat zij de aanvraag niet heeft getoetst aan de omzendbrief van 8 juli 1997, maar in de bestreden beslissing de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening beoordeelt en, op basis daarvan, meer bepaald de overwegingen in de bestreden beslissing onder punt c, een wijziging van de verkavelingsvergunning moet weigeren.

De verwerende partij antwoordt tevens dat zij ook de verenigbaarheid van de aanvraag met artikel 6 van het Inrichtingsbesluit heeft beoordeeld en de aanvraag hiermee verenigbaar acht.

De verwerende partij stelt tot slot waarom zij met de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het gelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel niet schendt.

3.

In hun wederantwoordnota voegen de verzoekende partijen niets meer toe aan hun standpunten over hun eerste middel.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de “beoordeling” in de bestreden (herstel)beslissing blijkt dat de verwerende partij de verenigbaarheid van de aanvraag respectievelijk toetst aan (*punten “a” tot en “c”*):

- artikel 6 van het Inrichtingsbesluit, waarbij de verwerende partij beslist dat de aanvraag in overeenstemming is met “de planologische bepalingen voor het woonpark” (*punt a*);
- artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid, waarbij de verwerende partij besluit tot een gunstige beoordeling van de “watertoets” (*punt b*);

- artikel 1.1.4 VCRO en artikel 4.3.1, §2, 1° en 2° VCRO met betrekking tot de verenigbaarheid met een “goede ruimtelijke ordening” (*punt c*).

Uit de in de bestreden beslissing vermelde overwegingen van de verwerende partij over deze punten blijkt dat “de aanvraag niet in aanmerking (komt) voor vergunning om volgende redenen”:

“ ...

- *een vergroting van de bebouwde oppervlakte tot 297m² (exclusief tuinhuisje), kan, in toepassing van art. 4.3.2.§1 en §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden), niet verantwoord worden gezien dit ruimtelijk conflicteert met de bestaande toestand in de omgeving. Deze vergroting leidt tot een verdere onomkeerbare onttrekking aan de groene beboste functie, die voor de mede-bewoners van het woonpark en vanuit het algemene belang voor het leefmilieu dient gevrijwaard te worden.*

...”

Hieruit blijkt dat de weigering van een wijziging van de verkavelingswijziging steunt op één decisief motief: de onverenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening (*overwegingen onder punt c*).

Uit de aanhef van hun eerste middel (‘geschonden geachte rechtsregels’) blijkt dat de verzoekende partijen met dit middel alleen de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de bestemming woonpark (*overwegingen onder punt a*) in de bestreden beslissing bekritisieren.

De Raad oordeelt dan ook dat de door de verzoekende partijen in hun eerste middel aangevoerde argumenten betrekking hebben op een onbestaand weigeringsmotief.

2.

De Raad verwierpt het eerste middel.

B. Tweede middel

Standpunten van de partijen

1.

In hun tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1 VCRO *juncto* artikel 4.3.1, §2 VCRO, van artikel 6 van het Inrichtingsbesluit en van het materieel motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen stellen dat haar aanvraag in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften van het gebied, en met een goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partijen argumenteren dat de verwerende partij de aanvraag niet overeenkomstig artikel 4.3.1 *juncto* artikel 4.3.1, §2 VCRO (verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening) beoordeelt, maar in de bestreden beslissing alleen verwijst naar de 10%-regel uit de omzendbrief.

De verzoekende partijen stellen verder dat de verwerende partij de betrokken aanvraag niet toetst aan de bestaanbaarheid met de bestemming en de onmiddellijke omgeving, terwijl uit een grondiger onderzoek van het dossier blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de onmiddellijke omgeving, en de totaal bebouwde grondoppervlakte van 297 m² leidt tot een bezetting van amper 13% van de perceeloppervlakte van 2.287 m².

Volgens de verzoekende partijen blijft het groen karakter van de kavel, omwille van de perceelvorm en –oppervlakte, verhoudingsgewijs behouden.

De verzoekende partijen benadrukken dat de bestreden weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk is en dat de verwerende partij bij de beoordeling in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de onmiddellijke omgeving en de bestaande toestand, maar de bestreden beslissing alleen steunt op de onverenigbaarheid van de aanvraag met de voorschriften van de omzendbrief van 8 juli 1997 en niet motiveert waarom de aanvraag niet in overeenstemming is met de bestaande onmiddellijke omgeving.

De verzoekende partijen besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing onwettig is omdat ze niet gebaseerd is op reglementaire voorschriften.

2.

De verwerende partij verwijst naar de overwegingen van de bestreden beslissing en stelt dat zij in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk en uitvoerig de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening beoordeelt, en zelfs de onverenigbaarheid met de bestaande situatie in de onmiddellijke omgeving, en dus met een goede ruimtelijke ordening, vaststelt.

De verwerende partij stelt dat zij eveneens de relevante omgeving en de concrete situatie ter plaatse uitvoerig bespreekt in de bestreden beslissing, maar heeft moeten concluderen dat de aanvraag niet verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Volgens de verwerende partij heeft zij de aanvraag, overeenkomstig artikel 4.7.21, §1 VCRO, volledig onderzocht en heeft zij (volgens haar, terecht) geoordeeld dat de aanvraag niet vergunbaar is, waardoor er *in casu* geen schending is van artikel 4.3.1 VCRO en/of van artikel 6 van het Inrichtingsbesluit.

De verwerende partij stelt dat er evenmin een schending is van de materiële motiveringsplicht omdat zij bij haar besluitvorming uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en de determinerende feitelijke en juridische gegevens uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in overweging genomen heeft, correct beoordeeld en afgewogen heeft en op basis daarvan in alle redelijkheid haar beslissing heeft genomen.

3.

In hun wederantwoordnota wijzen de verzoekende partijen vooreerst op het arrest van de Raad van 25 maart 2014 dat de eerdere weigeringsbeslissing “censureert”: de Raad heeft, volgens de verzoekende partijen, de eerdere weigering van een wijziging van de verkavelingsvergunning vernietigd omwille van het onwettig inroepen van een omzendbrief.

De verzoekende partijen stellen verder als volgt dat de verwerende partij nu opnieuw de omzendbrief aanwendt om de aanvraag te weigeren:

“...

Dit blijkt uit de volgende overweging van het bestreden besluit:

"bij elke beoordeling moet rekening gehouden worden met de in de omgeving bestaande toestand. In dit geval is deze bestaande toestand tot stand gekomen met toepassing van het KB van 28 december 1972, maar ook met toepassing van de omzendbrief van 18 juli 1997, die al die tijd niet buiten beschouwing werd gelaten. De decennialange consequente toepassing van deze richtinggevende bepalingen heeft tot

een samenhangende uitbouw van de ruimte binnen dit woonpark gebied met respect voor de richtinggevende normeringen".

Deze overweging werd van in den beginne weerlegd door landmeter-planoloog De Lannoy in zijn motivatienota van maart 2012 en later nog toegelicht in zijn brief van 4 september 2012.

Al deze elementen maken van in den beginne deel uit van het administratief dossier.

Op te merken is dat de bebouwde oppervlakte, zelfs volgens de omzendbrief tot $\frac{1}{4}$ van het totale grondstuk mag beslaan dus $\frac{1}{4}$ van de werkelijke oppervlakte van 2287 m² of 561 m² en niet 10% van de minimum oppervlakte.

Met 297 m² / 314 m² zit men dus op iets meer dan de helft van de toegelaten bebouwing.

Op te merken is dat de Deputatie in haar antwoord zich afslooft om, post factum, haar totaal onbillijke en onredelijke en dus onwettige beslissing te verdedigen.

Niet minder dan 17 bladzijden verdediging tegenover amper een halve bladzijde argumentatie ter weigering in de beslissing.

Deze overbodige woordenstroom dient alleen maar om de aanvankelijke beslissing bij de rechter te kunnen goedpraten.

Daartoe worden ettelijke bladzijden pseudo-sociografische slogans gebruikt om het proces te kunnen verdrinken.

Het is een typisch voorbeeld van wat men in Nederland terecht pestplanologie is gaan noemen.

...

Na de twee laatste alinea's op bladzijde 6 van de bestreden beslissing die alleen algemene beschouwingen bevatten komen dan op bladzijde 7 drie overwegingen die hieronder volgen:

...

Het is totaal onjuist dat de verhouding groen/niet-groen gelijk is aan 70/30. De verhouding is 14/86.

Hier begaat de Deputatie een eerste fout.

De terrasvormige tuinaanleg betekent nog niet een verharding.

Een terras is geen verharde terras.

Het zwembad kan niet meegeteld worden omdat het geen ruimte inneemt en een waterpartij al evenzeer natuurlijk is als begroeiing.

Geen enkel voorschrift zegt dat men hoogstammige bomen moet verkiezen boven laagstam of bloemperken of gras.

Een openruimte met grasveld beantwoordt evenzeer aan het begrip woonpark als hoogstam begroeiing.

De Deputatie geeft toe dat er nog grotere bebouwingen bestaan maar dat deze zich bevinden op nog veel grotere percelen.

De Deputatie laat na te vermelden welke deze grotere percelen zijn en hoe deze dan een vergunning hebben bekomen bij toepassing van de zo geroemde omzendbrief.

...

De Deputatie kan niet terzelfdertijd zeggen dat er nog grotere percelen zijn met grotere bezettingen en dan daarna schrijven dat er geen dergelijke toestanden bestaan. Hier ook wordt een loopje genomen met de regel van evenredigheid.

De enkele vierkante meter uitbreiding kan onmogelijk als overdreven beschouwd worden.

De Deputatie brengt geen enkel bewijs bij dat de door haar geroemde beperking overal wordt toegepast.

Het hoogstammig groen is geen essentie voor een woonpark.

Daarin komen proportioneel evenveel openruimten als hoogstammig groen voor.

...

Het is totaal onjuist dat de enkele bijkomende vierkante meter die nog altijd binnen het maximum van de bebouwbare oppervlakte liggen in conflict komen met de bestaande toestand in de omgeving.

In ieder geval toont de Deputatie dit niet aan en bewijst de afwezigheid van bezwaren tijdens het openbaar onderzoek het omgekeerde aan.

De beboste functie is niet essentieel voor een woonpark. Zij moet in evenwicht met de openruimte gezien worden.

Een woonpark is geen bos maar een park. Dit wil zeggen een gebied waar ook veel openruimte voorkomt.

Om al deze redenen is het besluit van de Deputatie kennelijk onredelijk en kan het niet goedgepraat worden onder voorwendsel van discretionaire appreciatie.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In het vernietigingsarrest van 25 maart 2014 (nr. A/2014/0212) heeft de Raad met betrekking tot de *beoordeling van de verenigbaarheid met de bestemming woonpark* geoordeeld dat:

- (1) artikel 6.1.2.4 van het Inrichtingsbesluit bepaalt dat woonparken een 'geringe' woningdichtheid' en de groene ruimten 'verhoudingsgewijs' een grote oppervlakte moeten hebben, maar dit bestemmingsvoorschrift de woningdichtheid en de verhouding tussen de groene ruimten en de bebouwde oppervlakten, dan wel de minimum perceeloppervlakte en maximum bebouwbare oppervlakte, "niet cijfermatig bepaalt", terwijl artikel 6.1.2.3 wel aangeeft dat de (gemiddelde) woningdichtheid niet groter mag zijn dan 15 woningen per hectare om te voldoen aan de voorwaarde van geringe woningdichtheid.

- (2) beperkende voorschriften in de omzendbrief van 8 juli 1997, voor zover die voorschrijven dat de maximum bebouwbare oppervlakte in woonparkgebied slechts 250 m² mag bedragen (250m²-norm) en dat slechts 10 % van de perceelsoppervlakte mag ingenomen worden voor het aanleggen van grasperken, speelruimten, tennisvelden en dergelijke (10%-regel), niet bij de beoordeling mogen worden betrokken;
- (3) de beoordeling van de verenigbaarheid met artikel 6.1.2.4 van het Inrichtingsbesluit moet uitgaan van het onderzoek of de aangevraagde wijziging
 - (a) een invloed heeft op de reeds bestaande bouwdichtheid in de verkaveling en
 - (b) een zodanige invloed op de verhouding groene ruimten en bebouwde oppervlakte dat niet meer kan gesproken worden van een verhoudingsgewijs grote oppervlakte groene ruimte, waarbij de beoordeling van de voorwaarde van 'verhoudingsgewijs' moet gebeuren "tot het perceel zelf en niet ten overstaan van de verkaveling waarvan men de wijziging vraagt" en niet tot doel heeft dat "de groene ruimten een verhoudingsgewijs 'overheersend karakter moeten hebben";
- (4) de interpretatie dat artikel 6.1.2.4 verplicht het ganse woonparkgebied bij de beoordeling te betrekken "onhoudbaar" is omdat "bij elke aanvraag (niet) moet uitgemaakt worden of de totale woningdichtheid nog gerespecteerd blijft, en of de groene ruimten in het hele woonparkgebied door de nieuwe aanvraag nog steeds een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan".

In hetzelfde vernietigingsarrest oordeelt de Raad met betrekking tot de *beoordeling van de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening* dat de beoordeling van de bouwoppervlakte niet afgetoetst kan worden aan de voorschriften in de omzendbrief, meer bepaald dat de verwerende partij de "afgeleide richtlijn van 10% bij grotere percelen (niet) als motief (mag) hanteren waarbij de terreinbezetting als criterium wordt genomen".

2.

Uit de beoordeling van het eerste middel, voor zover de verzoekende partijen met dit middel de schending aanvoeren van artikel 6 van het Inrichtingsbesluit, blijkt dat de verwerende partij de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning hiermee verenigbaar acht, en dat de verzoekende partijen zo, met hun eerste middel, een *onbestaand weigeringsmotief* viseren. Het tweede middel is dan ook onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op een schending van artikel 6 van het Inrichtingsbesluit.

Uit de beoordeling van het eerste middel blijkt eveneens dat het *decisief weigeringsmotief* duidelijk betrekking heeft op een goede ruimtelijke ordening (overwegingen onder punt c).

3.

De vergunningverlenende overheid moet, bij overeenstemming van een aanvraag met de gewestplanbestemming, krachtens artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b) VCRO onderzoeken of de aanvraag verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, en de vergunning weigeren wanneer de aanvraag hiermee onverenigbaar is.

Het motief dat de aanvraag strijdig is met een goede ruimtelijke ordening, is dan ook voldoende draagkrachtig motief om een vergunning te weigeren.

4.

Artikel 4.3.1, §2 VCRO bepaalt onder meer:

“ ...

De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

...”

Het vergunningverlenend bestuursorgaan kan en moet, overeenkomstig artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° en 2° VCRO, concreet onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, en daarbij rekening houden met in de omgeving bestaande toestand.

De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede plaatselijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Bij het wettigheidscontroletoezicht op een bestreden beslissing is de Raad alleen bevoegd te onderzoeken of de administratieve overheid haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij, op basis daarvan in redelijkheid haar beslissing heeft kunnen nemen.

5.1

De verwerende partij vermeldt haar overwegingen over de beoordeling van de verenigbaarheid van de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning met een goede ruimtelijke ordening onder punt c in de bestreden (herstel)beslissing.

Vooreerst overweegt de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 1.1.4 VCRO, dat de ruimtelijke behoefte van een particulier die een bijzonder groot bouwprogramma wil realiseren (woning met grondoppervlakte van bijna 300m²) in casu afgewogen moet worden tegen de behoefte van de andere bewoners van het woonpark, die er voor gekozen hebben in een omgeving te wonen met een grotere waarborg voor blijvend lage woningdichtheid en overheersend groen, en dat de gevolgen van het leefmilieu hier doorwegen, omdat de woonparken ook instaan voor ondersteuning van de groenstructuren als een algemeen belang.

Verder stelt de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 4.3.1, §2 VCRO, in de bestreden (herstel)beslissing dat:

- (1) bij elke beoordeling rekening gehouden moet worden met de in de omgeving bestaande toestand, die hier tot stand gekomen is met toepassing van het Inrichtingsbesluit, maar ook met toepassing van de omzendbrief van 18 juli 1997, die al die tijd niet buiten beschouwing werd gelaten, maar door decennialange consequente toepassing van deze richtinggevende bepalingen tot een samenhangende uitbouw van de ruimte binnen dit woonpark heeft geleid, met respect voor de richtinggevende normeringen;

(2) de bestaande toestand wordt bepaald door

(a) de bestaande bebouwingswijze - met name oppervlakte van het perceel, bouwtrant, bestaand groen - hetgeen slechts kan bekeken worden in het licht van het totale woonparkgebied, maar het betrokken woonparkgebied zeer uitgestrekt is, met, palend aan deze straat, veelal grotere villa's en aan andere straten kleinere kavels en in de binnengebieden vooral zeer grote kavels, terwijl de meest nabijgelegen villa's eerder kleiner kunnen worden ingeschat

(b) villa's die ondergeschikt zijn aan een grote groenstructuur, waarbij de bosstructuur het bindend element vormt in het woonpark en in principe ook tussen de woningen met ruime bouwvrije stroken doorloopt, die dergelijke zones tot één geheel maken, terwijl verschillen in volumes, typologieën en architectuur in deze bomenrijke structuur opgevangen worden op een wijze die niet kan worden waargemaakt wanneer dezelfde grootschalige woningen pal naast elkaar zouden staan in een onbeboste omgeving, terwijl doorgedreven groenstructuren het waarnemen van nabijgelegen gebouwen binnen hetzelfde gezichtsveld verhinderen.

(3) hier op het perceel, volgens de berekening van de aanvrager, een verhouding van 70/30 groen/niet-groen wordt gerealiseerd, waarbij de bebouwing (woning en tuinhuis) afgerond 14% van het perceel inneemt, de open – terrasvormige - tuinaanleg met zwembad zeker meer dan de helft van het perceel, en het opschietend groen herleid is naar een perceelrandbegroeiing, terwijl met de nog grotere oppervlaktes aan bebouwing en gelijkaardige open tuinoppervlaktes in de omgeving moet vastgesteld worden dat deze telkens op nog veel grotere percelen voorkomen.

(4) er geen waarneembare, aangetoonde, vergunde precedents van grotere relatieve terreinbezettingen en kleinere aandelen in hoogstammig groen (in de omgeving) gekend zijn, en, in elk geval, wat gemiddeld voorkomt als oppervlakte van bebouwing, overschreden wordt, waardoor

(a) een nog grotere terreinbezetting door uitbreiding niet te verdedigen is, zodat de schaal en het ruimtegebruik van de geplande uitbreiding van de woning waartoe de voorschriften worden aangepast, overdreven is

(b) het toelaten van een aanzienlijk grotere bouwoppervlakte ook een voorgaande creëert om tot een gewijzigde ordening te komen voor het hele woonparkgebied, terwijl het hoogstammig groen op het perceel in het verleden, mede door de aanleg van het zwembad en de plaatsing van een tuinhuisje, al werd herleid tot enkel perceelrandbegroeiing, daar waar versterking van het hoogstammig groen veeleer tegemoetkomt aan de doelstelling van het gewestplan voor dit gebied.

5.2

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in de bestreden (herstel)beslissing wel degelijk formeel motiveert waarom de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning "ruimtelijk conflicteert met de bestaande toestand in de omgeving".

De Raad oordeelt dat de verwerende partij in de herstelbeslissing eveneens het, op basis van artikel 4.8.2, derde lid VCRO, door de Raad gegeven bevel, namelijk dat "*zij de afgeleide richtlijn van 10 % bij grotere percelen als motief (niet kan) hanteren waarbij de terreinbezetting als criterium wordt genomen*" respecteert.

De verwerende partij beperkt zich met betrekking tot de omzendbrief van 18 juli 1997 tot de overweging dat de *“decennialange consequente toepassing van deze richtinggevende bepalingen tot een samenhangende uitbouw van de ruimte binnen dit woonpark heeft geleid”*, zonder de in het arrest van de Raad als onwettig beoordeelde 10%-regel te betrekken bij haar verdere beoordeling van het relevant aspect van de terreinbezetting.

De Raad oordeelt tevens dat de verzoekende partijen, voor zover zij in hun beroepsverzoekschrift uiteenzetten dat het groenkarakter van de kavel “verhoudingsgewijs” behouden blijft, eerder aansturen op een herbeoordeling door de Raad van de verenigbaarheid van de aanvraag met de bestemming ‘woonpark’, zoals bepaald in het Inrichtingsbesluit, en zo een onbestaand weigeringsmotief bekritisieren.

De beoordeling door de verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de in het woonpark bestaande toestand steunt op feitelijke en juridische overwegingen, waarvan de verzoekende partijen niet aantonen dat ze foutief of kennelijk onredelijk zijn.

5.3

Voor zover de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota bijkomend stellen dat de in de bestreden beslissing vooropgestelde verhouding groen/niet-groen “totaal onjuist” is en dat hoogstammig groen en beboste functie in woonpark “niet essentieel” zijn, oordeelt de Raad dat zij deze argumenten niet pas voor het eerst ‘ontvankelijk’ in hun wederantwoordnota kunnen ontwikkelen.

Ter weerlegging van deze niet-ontvankelijke argumentatie, blijkt, ten overvloede, uit de overwegingen in de bestreden beslissing dat de verwerende partij “hoogstammig groen of grasvelden” beschouwt als groene ruimte.

6.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de weigering van de wijziging van de verkavelingsvergunning niet steunt op een draagkrachtig weigeringsmotief.

De Raad verwerpt dan ook het tweede middel.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 5 en 6 van het Inrichtingsbesluit en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat een rechtsonderhorige voor de kennis van zijn rechten en plichten enkel en alleen kan terugvallen op voorschriften met een verordenende kracht, en dus een reglementaire waarde.

Volgens de verzoekende partijen schendt de verwerende partij met de bestreden beslissing, die hun aanvraag afwijst op basis van normen zonder bindende waarde, het legaliteitsbeginsel dat voorzienbaarheid en rechtszekerheid moet vrijwaren, zoals bepaald in artikel 1 van het Eerste Aanvullend protocol bij het EVRM.

De verzoekende partijen stellen eveneens dat de halsstarrige weigering van de verwerende partij om, ondanks het arrest van de Raad van 25 maart 2014, de gevraagde vergunning te verlenen, een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van de artikelen 5 en 6 van het Inrichtingsbesluit, omdat de verwerende partij met alle middelen tracht te verhinderen dat de verzoekende partijen de bestemming van hun eigendom op een normale manier realiseren.

2.

De verwerende partij antwoordt dat dit middel een letterlijke overname is van het door de verzoekende partijen, in de vernietigingsprocedure bij de Raad van de eerdere weigeringsbeslissing, aangevoerd derde middel, en dat het ongegrond is.

De verwerende partij antwoordt ook, met verwijzing naar haar verweer over het eerste en het tweede middel, dat zij de bestreden beslissing niet genomen heeft op basis van niet-reglementaire voorschriften en dat er geen enkele schending is van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM en/of van de artikelen 5 en 6 van het Inrichtingsbesluit.

De verwerende partij stelt tot slot dat zij de aanvraag afdoend en zorgvuldig, en volledig ten gronde, onderzocht heeft.

Volgens de verwerende partij heeft zij met de bestreden beslissing evenmin het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel geschonden.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen hernemen met hun derde middel een middel dat de Raad in het arrest over de vernietiging van de eerdere weigeringsbeslissing als volgt beoordeeld heeft:

“ ...

1.

Artikel 1 van het aanvullend protocol bij het EVRM luidt als volgt:

“alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren”

Uit de bestemmingsvoorschriften van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit vloeien beperkingen voort die in rechte geen onteigening en evenmin een eigendomsberoving zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat de bestemmingsvoorschriften een beperking inhouden van hun “recht op het ongestoord genot van hun eigendom”.

Het enige wat de verzoekende partijen voorhouden is dat de afwijzing van een vergunningsaanvraag op basis van niet-reglementaire voorschriften, met name op basis van de toelichting uit de omzendbrief van 8 juli 1997, een schending is van hun recht op ongestoord genot van hun eigendom.

Onder de bespreking van het eerste en het tweede middel werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de bestemmingsvoorschriften van het woonparkgebied, zoals bepaald in artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit.

Een verkeerde toepassing van de wet, in casu het Inrichtingsbesluit, berooft de verzoekende partijen niet van hun eigendom, noch maakt het een inmenging uit met het door artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het EVRM gewaarborgde recht op ongestoord genot van hun eigendom.

2.

Wat de ingeroepen schending van het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel betreft, stelt de Raad vast dat de ingeroepen schendingen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

De Raad heeft onder het eerste en het tweede middel reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing, door uitdrukkelijk te steunen op de toelichting van de omzendbrief van 8 juli 1997 en het aangevraagde niet te toetsen aan de bestemmingsvoorschriften van artikel 6.1.2.1.4 Inrichtingsbesluit, niet deugdelijk en niet zorgvuldig is gemotiveerd. Een specifieke schending van artikel 5 van het Inrichtingsbesluit wordt door de verzoekende partijen niet verder toegelicht.

Het is evident dat de rechtsonderhorige moet kunnen rekenen op een juiste toepassing van de wet. De Raad heeft deze onregelmatigheid vastgesteld en dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Het middel is, voor zover het ontvankelijk zou zijn, ongegrond.

...

2.

Uit de beoordeling van het eerste en tweede middel blijkt dat de verwerende partij de onregelmatigheid van de eerdere weigeringsbeslissing rechtgezet heeft door in de bestreden (herstel)beslissing te overwegen dat de aanvraag verenigbaar is met de bestemming van woonpark (*onbestaand weigeringsmotief*), maar onverenigbaar met een goede ruimtelijke ordening (*decisief weigeringsmotief*).

De Raad oordeelt, zoals reeds over het tweede middel, dat de verzoekende partijen de onregelmatigheid van dit decisief weigeringsmotief niet aantonen.

3.

De Raad oordeelt ook dat de uitbreiding van het middel met de argumentatie dat de verwerende partij *“halsstarrig blijft weigeren”*, en de verzoekende partijen tracht te belemmeren *“de bestemming van hun goed op een normale manier realiseren”*, niet leidt tot een schending van het gewaarborgd recht op ongestoord genot van hun eigendom, zoals bepaald in artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM.

De Raad verwerpt dan ook het derde middel.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 29 november 2016 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De dienstdoend voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Eddy STORMS